

בפרש עבה - דלאו משקה הוא.

ועדיין משקה טופח עליה - ואי אפשר שלא יפול מן המשקה על הבשר כל שהוא בשעת הפשט.

ונהדר פרש - דקא סלקא דעתך תורת משקה עליו, שהרי בשעה זו השקה אותה.

בפרש עבה - דלאו משקה הוא.

שרץ מטמא את המשקין - מקל וחומר מכלי, כדלעיל, ומשקין שבאו מחמת שרץ מטמאין כלי, כדיליף מבבל כלי יטמא, וקא סבר: יטמא הכלי מן המשקה, כדהוה דריש לה ר' יהודה מיקמי דהדר ביה, ודריש ביה נמי להאי יטמא יטמא, ויליף מיניה דחוזר כלי זה ומטמא את האוכלין, כדאשכחן בהו דכלים מטמאין מכל אשר בתוכו יטמא מכל האוכל - משמע שנטמא האוכל מאויר כלי חרס, ואוכלין את המשקין כו', ומיהו לא מיתרצא היא, דהאי אוכל הבא מחמת כלי דקאמר קרא דמטמא משקה - לאו מכלי הבא מחמת משקה קאי, אלא בבא מחמת שרץ, ותנא תני למדנו שלש טומאות בשרץ, דמשמע דטומאה הולכת מזה לזה ומזה לזה, ומהכא הוה מצינו למיפרכיה למילתיה, אלא דאקשי ליה קושיא אחריתי, מפורשת טפי, דקתני שלש וקא חשיב ארבע, והיא היא.

כדדריש ליה ר' עקיבא, והוא הדין דמצי למיתני וכלי מטמא את המשקין, ומשקין מטמאין אוכלין, כיון דאית ליה יטמא יטמא, אלא חדא מינייהו נקט, ותרווייהו לא מצי למיתני, דנימא כלי מטמא את האוכלין, ואוכלין את המשקין, ומשקין שבאו מן האוכלין מטמאין את האוכלין - דהא ליתא בקרא, אפילו לר' עקיבא דהוה ליה שלישי עושה רביעי, דוכל משקה אשר ישתה - אתוכו דכלי חרס קאי, שקיבל המשקה הזה טומאה מן הכלי, וכי ילפת יטמא יטמא - אכתי שני עושה שלישי משכחת מיניה, אבל שלישי עושה רביעי לא ילפת מיניה.

הני ארבעה הויין - שלישי עושה רביעי לא משכחת ליה בקרא, דכי כתיב אוכל הבא מחמת כלי מטמא משקה - לאו בכלי הבא מחמת משקה כתיב, אלא בכלי הבא מחמת שרץ, ותנא גופיה חשיב ארבע ותני שלש.

גוז משקין דרישא - חתוך משקין הראשונים, ואימא: שרץ מטמא את הכלי, והכלי את האוכל, ואוכל את המשקה, וכן הן סדורין במקרא, ור' עקיבא הוא דדריש יטמא יטמא, ושני עושה שלישי והוא הדין, דמצי למיתני נמי שרץ כלי, וכלי משקה, ומשקה אוכל, וחדא מינייהו נקט, כדפרשינן, דתרווייהו לא מצי למתני, והא אתא לאשמעינן - דשני עושה שלישי בחולין.

אדרבה גוז משקין דסיפא - ואימא: שרץ משקה, ומשקה כלי, מבבל כלי יטמא כדהוה דריש ליה ר' יהודה, וכלי אוכל דרוש ביה להאי יטמא דכלי יטמא, ומשקין דסיפא לא תיתני, משום דרביעי לא כתיב, ואף על גב דאוכל ודאי מטמא משקה - הכא לא תתנייה, דהאי אוכל דהכא שלישי הואי.

אמר ליה לא אשכחן תנא כו' - ואי הכי תדרוש כמאן תוקמיה?

וסימניך - שלא תטעה בסדרך.

כזייתא - סדר מטילי שבר שעורין, תחלה נותנין כלי, ואחר כך אוכל, ואחר כך משקה.

שרץ שנמצא בתנור - ולא נגע בפת - הפת שבתוכו שני לטומאה, ואינם מטמאים חולין לרבנן, מפני שהתנור תחלה, התנור קיבל טומאה מן השרץ, והפת מן התנור.

וילחזייה להאי תנור כמאן דמלי טומאה - כיון דקיימא לן אויר כלי חרס מטמא מן השרץ, אף על פי שלא נגע - אלמא כמאן דמלי טומאה הוא, דהא לא נגע בו ומטמא, ותיהו נמי פת כאלו נוגעת בשרץ.

יכול יהו כל הכלים - אם כלי שטף נתון בתוך כלי חרס, ושרץ באויר החיצון - יכול יהא כלי עץ או כלי מתכת שבתוכו טמא, משום דכתיב כל אשר בתוכו יטמא.